

A l'estiu tota cuca viu:

Transcripció en un sol document tots els escrits que vaig fer l'estiu passat sota el títol "*A l'estiu tota cuca viu*".

Avui no parlaré de política...

Possiblement, durant l'estiu seguiré escrivint al bloc - si algun cibercafè m'ho permet -. Aquest espai virtual em serveix d'aprenentatge. Ja havia escrit una trentena de cartes als diaris els últims anys i, com més va, més m'agrada escriure. Vaig començar a agafar el gust per la lectura quan ja estava a la universitat - mai és tard! -, sobretot amb la premsa, però també amb llibres i, actualment estic agafant el gust per l'escriptura, tot i que no m'hi puc dedicar el temps que m'agradaria.

Potser dedico massa temps a temes polítics, socials i culturals -com més d'una vegada m'ha dit un amic-, la intenció és obrir-me a altres camps, a escriure sobre la vida i tractar temes de ficció -amb missatge, a ser possible-. Però encara no m'hi veig en cor, tot arribarà.

El què m'agrada plasmar en l'escriptura, com en la vida diària, és la senzillesa, no fer-ho complicat, i dir quelcom, no parlar per parlar. Relativitzar-ho tot, fer-ho més fàcil. I, sempre, si és possible, amb un toc d'humor.

Per què dic tot això? Doncs, ni idea. Segurament perquè demà començo vacances, i és com un punt i a part d'aquesta època de bloqueig.

Començo vacances i, després de varis anys de no fer-ho, aquest any faré com les persones "normals" (sic!) i m'agafo el mes d'agost sencer. Si tinc la possibilitat d'escriure, serà des de la Costa Daurada, primera etapa, o de la Costa Brava, segona etapa, amb una addenda al Vallès (com el Vallès no hi ha res, que deia el poeta). En tinc ganes. Tinc ganes de fer vacances. Tinc ganes de caminar, llegir, xerrar, riure, sobretot riure, i tot relaxadament, sense presses. Riure... quin gran invent! Això si que és evolucionar. Ho heu provat? Jo intento fer-ho a tota hora, un dels meus lemes és: "somriu, riu, somriu", és com una cadena que no s'ha d'acabar mai. Riure de tot, per tot i en tot. Riure perquè si, i no buscar-ne el per què. Riure com un estil de vida, un riure sincer, abstracte i encomanadís, a ser possible. Compartir és viure, que diuen. Riure amb l'altre, no de l'altre. Riure de tot i per tot, amb total llibertat, a canvi de res. Riure relaxa i allarga la vida, a més d'emplenar-la de qualitat. Riure per riure, amb un somriure per agafar energia per a poder tornar a riure amb totes les teves forces, forces

infinites que es multipliquen a l'enèssima potència amb un bon riure sincer, sense complexes, gratuït i ple de llibertat, la llibertat que tot s'ho val.

Me'n vaig a fer una cervesa, quin altre gran plaer!

Bé, a disfrutar!

Salut i llibertat per a tothom!

Marcús

A l'estiu tota cuca viu (I)

Dimarts. Els primers dies de l'estiu els passo al Baix Camp, concretament a Cambrils. Municipi turístic, molt familiar -massa pel meu gust-, farcit de "*maños*" i francesos del sud. Just al costat de la festa nocturna, i barata, de Salou.

Sol, calor sense exagerar, pluja a estones i fresca de nit de cel rogent, pluja o vent. Cervesa a una banda, cigarreta a l'altra, i la família dormint. Moment, més que esperat, desitjat. És mitjanit tocada del primer dimarts d'agost.

Abans d'ahir, vaig sopar a Vinyols i els Arcs, carn a la brasa, a cinc quilòmetres del peix fresc, tot i que gens barat, de la Costa Daurada. Un bar-restaurant que vaig conèixer a l'hivern quan, buscant desesperadament llenya, el boca a orella m'hi va portar. Ara ja m'és un punt de referència a qualsevol època de l'any. A l'hivern per a anar a buscar combustible per a la llar de foc i, a l'estiu, per a anar a omplir el "pap", lluny de les masses turístiques. I, sempre, per passar una estona agradable amb els seus propietaris; pare, mare i fill, amb alguns membres més a l'estiu, per complir amb professionalitat la demanda estiuenca.

Aquests dies estic gaudint de la lectura. La lectura que la vida diària de la resta de l'any em nega. Estic llegint "*El manuscrit de Virgili*" de Miquel Pairoli (Edicions La Magrana). És senzillament un regal caigut del cel. Bé, més aviat hauria de dir, gràcies JM! Me'l vas recomanar, me'l vas deixar, no te l'he tornat a temps, però, sàpigues per endavant, que l'estic disfrutant. Ja n'hem parlat, i ja en seguirem parlant. Porto llegides un centenar de pàgines i em recorda molt un altre escriptor molt preuat per mi, Milan Kundera. Les relacions humanes i les preguntes existencials, encara que no tinguin una resposta certa, i sempre que creïn força debat no gratuït, em satisfan. La lectura

d'aquesta obra m'acompanyarà uns dies més o, més ben dit, em satisfarà uns dies més, no en tinc cap dubte. A Miquel Pairoli el segueixo des de fa un temps, ja que escriu diàriament, excepte els dilluns, a El Punt i, ja com a periodista, m'havia captivat. Ara l'estic redescobrint com a novel·lista, i si en la primera troballa m'havia enganxat, en la segona m'ha creat un benestar malaltís, d'aquests que deixar escapar seria pecat, si aquests existissin. No en sé massa gens de la seva faceta d'escriptor novel·lístic, no em faria res saber-ne més, si algú em pot donar un cop de mà, benvingut serà.

El llibre és prestat, és de la biblioteca i, com el propi protagonista de la història, salvant les distàncies, em trobo en un dilema -encara que sembli mentida- existencial: me'l compro? Si no me'l compro, el disfruto mentre duri la lectura, si me'l compro, el podré disfrutar una i altra vegada, sense parar, sense presses, però potser deixo de disfrutar-lo ara i aquí, l'única realitat existent. No ho sé, ja ho veurem.

De fons, Michel Camilo & Tomatito. El CD "Spain" m'acompanya, suaument, tot creant una atmosfera sense paraules cantades, només notes musicades, per ajudar-me a fer sorgir els mots adequats als sentiments que vull expressar.

Dimecres. Al final ha resultat vent, la pluja haurà d'esperar. Però, una cosa és clara, el cel rogent no enganya. Se m'ha ficat al cap, acompanyat de sorra que encara perdura dins dels auriculars de les orelles que, a estones, em recorda una tarda de platja per a oblidar. El vent de Mestral ha netejat l'atmosfera, i l'aigua del mar. Aquests primers dies d'agost han portat de tot i més. Pluja, vent, sol, calor, fresca... I, per postres, lleigeixo la premsa -molt per sobre aquests dies- i, m'assabento dels aiguats que han omplert el Vallès, amb tren descarrilat inclòs, el tren que cada dia laborable de l'any agafo per a anar a la capital per a poder dignificar (sic!) la meva persona treballant unes hores.

Salut i llibertat!

Marcús

A l'estiu tota cuca viu (II)

Notes diverses, sense fil argumental. Pensaments estiuencs.

Aquests dies estic llegint, indistintament i aleatòria, els diaris El Punt i l'Avui, així com La Vanguardia i El Periódico. Els primers per iniciativa pròpia, i els segons perque

altres membres de la meua família els compren, i jo els repasso a estones. M'he adonat que les cartes dels lectors de El Punt i l'Avui són força diferents. Em semblen molt més interessants les de El Punt i, per postres, aquest estiu, a l'espera dels canvis que vindran a partir de l'11 de setembre, l'Avui ha reduït la quantitat de cartes dels lectors de dues pàgines a menys d'una. A El Punt, la diversitat de temes, i la qualitat dels escrits, supera amb escreix a les opinions dels lectors de l'Avui. No tinc intenció de deixar constància d'una crítica destructiva de l'Avui, més aviat vull constatar un petit detall que m'ha semblat interessant o, si més no, curiós. A més, l'estudi de camp que he efectuat és totalment subjectiu i gens contrastat empíricament. Paranoies estiuenques?

Em vull comprar aquest llibre: "*Josep Oller i Roca, un emprenedor de l'espectacle tot terreny*", de Joaquim Romaguera i Ramió. Resulta, sempre s'ha dit per casa meua, que Josep Oller, emprenedor terrassenc de principis del segle passat i fundador del Moulin Rouge de París, és un familiar meu per la banda paterna. Ja de petit tenia penjat a l'habitació un retall del Diari de Terrassa que, commemorant algun aniversari d'aquest il·lustre terrassenc, en feia una breu biografia. Sempre he tingut en ment saber-ne més. Fa poques setmanes se m'ha confirmat que tenim parentesc directe amb Josep Oller. I, que existeix aquest llibre concret. Espero poder-lo llegir aviat, tot i que no és fàcil trobar-lo. Tot aquest entramat d'interès familiar per un personatge de la meua ciutat natal, em fa pensar, també, que els motius que m'agradi molt l'obra del pintor i bohemí Toulouse Loutrec, podrien haver sorgit d'aquest fet, en un principi anecdòtic i, actualment, confirmat, de paraula si més no. Bé, caldrà indagar en el tema, tot arribarà.

Ja abans de marxar de vacances, vaig observar en diferents obres de Terrassa i Barcelona, i ara ho estic contrastant pel Baix Camp, que en els vallats hi tenen penjada la bandera gitana -la bicolor horitzontal, verda i blava-, amb la simple inscripció del nom del clan familiar que, suposadament, vigila el material de les obres de possibles usurpacions no desitjades pel benestar de l'economia de l'obra. És un tema molt curiós. D'històries de l'ètnia gitana se'n senten constantment, malauradament, sovintegen les males notícies. Però aquesta vigilància d'obligat compliment, gens desitjada pels constructors, no deixa de deixar-me encuriós. Com pot ser que es permeti? Com pot ser que ningú es queixi -almenys públicament-? Com pot ser que les autoritats administratives no hi facin res al respecte? És una màfia socialment acceptada? És un impost revolucionari barat i, per tant, malauradament acceptat?

He tornat a tenir la possibilitat d'utilitzar ampolles de sífó de les antigues. De vidre, envoltades de plàstic en forma de reixat, reutilitzables -ara, ja, en molt poques botigues, i sempre de barri-. Sóc jove, però a casa meva -experts en mesclar qualsevol tipus de vi, per car que sigui, amb qualsevol tipus d'aigua gasificada, per barata que sigui- sempre s'havien utilitzat aquest embasos de sífó. Actualment, se'n poden trobar més sovint en fires d'antiquaris que en botigues, per molt de barri que siguin o vulguin aparentar.

La programació de ràdio i televisió, sobretot de televisió, a l'estiu és patètica. Les reposicions abunden i, espatllen, encara més, la graella de per si depriment d'altres èpoques de l'any. La televisió no la miro, a l'estiu, però la ràdio sí que l'escolto, a estones, i sense un horari gens predeterminat, com tot en aquesta època sense horaris gaire prefixats, i molt primitius. La ràdio d'estiu emet alguns programes musicals, desenfadats, suaus, per escoltar de fons, sense haver de pensar massa, on el fil argumental pot ser una paraula -per exemple el mar, la calor, un instrument, qualsevol excusa és vàlida-, i així poder punxar una horeta de música seguint aquesta excusa i sense haver de parlar gaire. No deixa de ser una bona excusa per a poder escoltar estils musicals, de vegades, difícils de poder gaudir per les ones hertzianes. El què no entenc és perquè aquesta excusa no pot ser vàlida per a qualsevol altra època de l'any.

Un detall de La Vanguardia. En la secció "*Tiempo*" -situada a la contraportada del separable del mig del periòdic, de color sèpia-, es pot observar un detall que transmet -d'una forma subliminal- el punt de partida ideològic d'aquest mitjà. A la part superior de la pàgina hi ha quatre requadres amb les temperatures màximes i mínimes del dia en quatre ciutats: Barcelona, Madrid, París i Nova York. O sigui, Catalunya, Espanya, Europa i món. Aquesta visió pseudocosmopolita, identitària, de La Vanguardia, és molt significativa de la seva línia editorial.

Salut i llibertat!

Marcús

A l'estiu tota cuca viu (III)

Ca La Pepa (Rellinars). Recuperant escrits. Temàtica: gastronomia. Aquest el vaig fer per publicar al Diari de Terrassa i a El Punt (edició Vallès Occidental). El 12 d'agost d'enguany, farà un any... (*segueix...*)

"Fa unes setmanes en aquest diari (de Terrassa) es va publicar una crònica molt interessant sobre les excel·lències dels bars de tapes existents al barri de Can Anglada de Terrassa i, posteriorment hi va haver una carta escrita per un dels agents implicats, una persona que regenta un dels bars d'aquest barri egarenc. En resum es descrivia la relació qualitat-preu-ambient que es desprèn d'aquests bars de barri, a voltes desconeguts, però d'un gran encert en la seva existència i d'una gran gratitud per part de la gent que, com jo, alguna vegada ens hi apropem per fer un mos i disfrutar d'un bon àpat sense que et prenguin el pèl en la qualitat i el preu, així com, d'una qualitat humana que es desprèn fora de dubte.

Dit això, i considerant l'època estiuenca en què ens trobem, voldria comentar una altra alternativa gastronòmica de la qual podem gaudir. Fa uns dies un amic em va portar a Rellinars, feia anys que no hi posava els peus. A priori, vaig dir-li; això cau a una bona estona de cotxe des de Terrassa, no? Doncs, res, en vint minuts ja hi érem. Vem anar a sopar a un bar (ahora, botiga de queviures) d'un estil molt de poble, de nom "**Ca la Pepa**". Vaig menjar molt bé, però el millor del cas és que ens trobàvem a vint minuts de Terrassa, i l'ambient que s'hi respirava, la fresca que es podia gaudir a mesura que s'anava ponent el sol, feien d'aquest àpat, no només una pura ingestió d'aliments d'una qualitat fora de dubte, sino que t'alliberava de la monotonia urbana que respires tot l'any a la gran ciutat. Enmig de tot aquest ambient gastronòmic-muntanyenc, em vaig interessar per diferents qüestions al voltant del poble i del bar-queviures Ca la Pepa.

Resulta que es va inaugurar el 26 de desembre de 2002, o sigui que només té mig any de vida, està regentat per una jove parella d'uns 26-29 anys d'edat (ell natiu de Terrassa i ella d'Ullastrell), tot els productes que es venen a la tenda de queviures i els que es serveixen al bar provenen de collita pròpia, o de pobles com Ullastrell, Castellbell i el Vilar, o fins i tot de pobles de pagès de Lleida i Tarragona. Un cop entres al bar pots comprovar que tothom es coneix, però, ahora, el nouvingut és tractat com un més de la família, es respira un ambient agradable on, tot i ser "foraster", et sents com a casa i de seguida t'introdueixes als temes de conversa que, inexorablement, estàs obligat a sentir, per les petites dimensions de l'establiment. La decoració és ahora moderna i rústica, d'un bon gust que, com l'ambient, et fa sentir un més del poble. A la dreta hi ha la barra, i a l'esquerra i al fons una desena de petites taules. A les parets hi pots trobar fotografies en blanc i negre, que reflecteixen instantànies del poble de temps remots que

fan, encara més, impregnar-te d'aquest ambient alhora nostàlgic i rústic... i a vint minuts de la gran ciutat. Al vell mig de les fotos, es pot observar el retrat d'una senyora gran, amb un cutis gastat (pel pas del temps i per la dura vida de pagès), amb un to de pell acolorit (segurament, per la bona alimentació), però somrient, típic de la pagesa de poble que córrer el perill d'extingir-se de les nostres vides. No podia ser una altra: és la Sra. Pepa, nom que han recollit els joves amos del bar en quesitó per a batejar-lo, doncs, segons m'informen, era l'antiga propietària de la casa on s'assenta el bar-botiga. Una persona que van conèixer i amb la qual van conviure bons estius de relació quasi familiar en èpoques estiuenques. A més de la petita exposició fotogràfica, podem observar-hi algun plànol topogràfic de les muntanyes i pobles que conformen els entorns de Rellinars (Vallès Occidental, Baix Llobregat i Bages, fonamentalment). No és estrany, un dels plats forts d'aquest establiment és, sens dubte, els esmorzars que s'hi fan per a excursionistes, ciclistes i motociclistes (Rellinars és el poble on viu l'excampió del món de Trial Jordi Tarrés), sobretot els caps de setmana. Pel què fa a la resta d'àpats, m'informen que només tanquen els dilluns, que de dijous a diumenge sempre tenen la cuina oberta, i que la resta de dies, si avises amb antelació per demanar taula, també en serveixen. Els dinars estan més encaminats a amanides i entrepans, i pels sopars, plat fort de la casa (si no truques per reservar, tens molts números d'arribar i no trobar lloc), sempre tens un seguit de plats elaborats, a escollir, on ja s'han creat clàssics (pel boca-orella) com els peus de porc desossats, les amanides variades, la coca de recapta (de carbassó o escalivada), així com, gelats de gustos molt variats i sorprenents, com el de regalèssia, tot, és clar, de collita pròpia i elaboració casolana. Així mateix, són molt recomenables els embotits, formatges...

Però, el millor de tot, l'ambient que s'hi respira. Un bar-botiga, on la jove parella, amb l'ajut esporàdic de la família, tira endavant un negoci familiar, on el boca-orella l'està fent molt conegut a Rellinars i contrades.

Camí de retorn a Terrassa, me'n vaig endur un bon sabor de boca (quins peus de porc desossats!), i unes ganes immenses de tornar-hi, sobretot en una època com aquesta, estiuenca i calorosa, on només a vint minuts de Terrassa pots trobar un oasis de relaxació i bona gastronomia, on el temps s'atura i et permet oblidar que el dilluns següent has de tornar a la feina. I, tot plegat, a vint minuts..."

Salut i llibertat!

Marcús

A l'estiu tota cuca viu (IV): El Manuscrit de Virgili.

Ja he passat la segona etapa de l'estiu. Ara començo la tercera i més anàrquica. Desconec encara com anirà i per on transcorrerà.

M'he acabat de llegir "[El manuscrit de Virgili](#)", de **Miquel Pairoli** (Editorial La Magrana. 2004). Senzillament excepcional. És d'aquestes novel·les meravelloses, d'una escriptura exquisita, i amb molt de contingut. M'he emocionat. Tracta temes intemporals, clàssics, l'amor, la mort, la creació literària, les relacions de parella -en moltes de les seves vessants-.

Quan el vaig acabar, ahir, només tenia arbres al meu davant. Vaig tancar el llibre, el vaig palpar suaument i em vaig quedar immòbil, observant la natura, amb una sensació de tranquil·litat total, com si hagués omplert un buit que tenia dins amb un tresor difícil de calcular en valor.

Bé, canviant de registre, em va agradar molt i punt!

[Memorabilia, Mamorandum, Memoraculum, Memento, El manuscrit de Virgili, Berta Canonici, Amanda, Reinald, Doctor Bloch, S'Alambor, París, Crisant, Jacques, Moura, 21 de setembre, Denise, Sicília, Avenue Constance, laberints, amor sense sexe, sexe sense amor, detalls molts detalls, i vida, sobretot vida!](#)

No l'he pogut subratllar aquest llibre, no era meu. Potser algun dia l'adquiriré, perquè una segona lectura és d'obligat compliment per a la meua salut mental. Una frase que, sense ser significativa del total de l'obra, m'ha agradat, perquè hi combrego: "*Una d'aquelles amistats amb qui es pot compartir el silenci*".

La contraportada diu:

"Juliol de 1929. L'escriptor Reinald Virgili, autor d'una novel·la d'avantguarda, publicada i rebuda amb elogis, assisteix a una festa social en una mansió vora el mar, a la costa catalana. La casa és propietat de Berta Canonici, una dona rica, jueva, d'uns 50 anys, que pertany al món de les finances internacionals i que resideix habitualment a París.

Uns dies després, Canonici fa a Virgili una oferta singular, estranya i atractiva, que estableix entre els dos personatges una relació secreta. A partir d'aquesta situació, es desenvolupa una novel·la que tracta de dues qüestions intemporals i universals, l'amor i

la creació literària, en un argument que s'inicia a la Belle époque, i que arriba fins a l'actualitat."

A l'estiu tota cuca viu (V): Carai!

Un bon amic m'ha comentat el significat de la paraula "carai", que constantment fem, sense saber-ne el significat. Si no vaig errat, la cosa va així:

"**Carai**" és un eufemisme per "carall". Un "eufemisme" és "una figura que consisteix a emprar un mot o una expressió suau, inofensiu, en lloc d'un de dur, indelicat, desplaent, etc." o "un mot o locució d'expressió atenuada, en substitució d'un altre de més dur, inconvenient o desplaent". I, "carall" significa "penis" o "interjecció que denota estranyesa, admiració, enuig".

Cony! cada dia s'aprenen coses noves.

Salut i llibertat!

Marcús

PS: És temps d'[Aquelarre](#).

A l'estiu tota cuca viu (VI i últim): Punt i a part.

Han estat sis capítols de temàtica diversa, estiuenca. Tot va començar amb un "[Avui no parlaré de política](#)", sis escrits sota el títol "A l'estiu tota cuca viu" i alguna miscel·lània per entremig. Aquí queden, penjats al bloc [Marcús](#). Demà, tornem-hi. Això de les vacances s'acaba.

Què en destacaria?

- Primer de tot, he pogut escriure amb molta més tranquil·litat que la resta de l'any. Però, a més, no he parlat en cap moment de política (tampoc és que hi hagués massa cosa a comentar). Tornaré a parlar de política, és més fàcil i ràpid i m'agrada, però intentaré no deixar les temàtiques quotidianes d'aquest estiu, que m'han agradat, i sé que a algun amic també, i així m'ho ha fet saber.
- Aquest paràgraf del primer dia d'aquesta mini etapa m'agrada:

"En tinc ganes. Tinc ganes de fer vacances. Tinc ganes de caminar, llegir, xerrar, riure, sobretot riure, i tot relaxadament, sense presses. Riure... quin gran invent! Això si que és evolucionar. Ho heu provat? Jo intento fer-ho a tota hora, un dels meus lemes és: "somriu, riu, somriu", és com una cadena que no s'ha d'acabar mai. Riure de tot, per tot i en tot. Riure perquè sí, i no buscar-ne el per què. Riure com un estil de vida, un riure sincer, abstracte i encomanadís, a ser possible. Compartir és viure, que diuen. Riure amb l'altre, no de l'altre. Riure de tot i per tot, amb total llibertat, a canvi de res. Riure relaxa i allarga la vida, a més d'emplenar-la de qualitat. Riure per riure, amb un somriure per agafar energia per a poder tornar a riure amb totes les teves forces, forces infinites que es multipliquen a l'enèssima potència amb un bon riure sincer, sense complexes, gratuït i ple de llibertat, la llibertat que tot s'ho val.

Me'n vaig a fer una cervesa, quin altre gran plaer!"

Em van arribar comentaris - de paraula - sobre aquest escrit que em van fer molta il·lusió. M'emplaçaven a escriure més en aquest estil que no pas de política. Bé, espero que trobaré temps per ambdues temàtiques.

- Després van venir les sorpreses sobre el [restaurant La Teula de Vinyols i els Arcs \(Baix Camp\)](#). M'han arribat comentaris de gent que també ha pogut disfrutar-ne els àpats casolans a la brasa i de la llenya per a l'hivern.
- Al mateix temps, el llibre de l'estiu - per a mi - ha aixecat ganes de ser llegit per altres persones - cosa de la que m'alegro molt, ja que jo el vaig disfrutar molt, ja em diran el què. Es tracta de ["El Manuscrit de Virgili", de Miquel Pairoli \(Edicions La Magrana, 2004\)](#).
- També he parlat de l'emprenedor terrassenc [Josep Oller i Roca - fundador del Moulin Rouge de París](#) - que molt probablement va ser un familiar meu.
- He recuperat un escrit sobre el restaurant [Ca la Pepa de Rellinars](#).
- He après el significat de la paraula "[carai](#)", amb dos comentaris inclosos que m'han ajudat molt a conèixer-ne l'origen.

- I, per últim, he engreixat la llista d'enllaços preferits amb alguns blocs que [m'han anat recomanant](#), i que em semblen molt interessants ([segones recomanacions](#)).

Bé, demà comença una nova etapa, ni millor ni pitjor, senzillament diferent...

Salut i llibertat!

Marcús